

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cayouette, Betty

O ultimă șansă / Betty Cayouette ; trad. din lb. engleză
de Serena Balași. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-630-6628-08-7

I. Balași, Serena (trad.)
821.111

Editor: Denisa Nicoară
Redactor: Irina Tudor
DTP: Ciprian Butnaru
Corector: corectura.ro

Copyright © 2024 by Betty Cayouette

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București
redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Librex Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

Betty Cayouette

O ULTIMĂ ȘANSĂ

*Traducere din limba engleză
de Serena Balași*

Librex Publishing,
2024

Emerson

Mereu m-am regăsit în comediile romantice la care mă uitam când eram copil. Eu eram fata timidă și stângace care spera că va reuși totuși, *cumva*, să-l cucerească pe băiat. Am trecut deja prin partea aceea a filmului unde eroina are o transformare fizică, însă tot nu mi-am găsit marea dragoste. În schimb, iată-mă aici, încercând să dezmint o teorie despre iubitul meu, ceea ce practic dovedește că relația asta e sortită eșecului. Toate relațiile pe care le-am avut s-au încheiat într-un mod destul de spectaculos.

Mă ridic de pe canapeaua secțională din piele, de culoare alb pur, de la West Elm, pe care mi-a cumpărat-o Josh după ce m-a văzut salvând o poză cu ea pe Instagram. Romantic, nu-i așa? Doar că eu urăsc mobilierul de culoare alb pur, lucru pe care i l-am spus la vremea respectivă. Salvasem poza pentru cea mai bună prietena a mea, Georgia. În plus, pe atunci, eu și Josh ieșiserăm împreună de abia o săptămână. Puțin cam deplasat din partea lui să aleagă deja mobilă. Mă îndrept spre raftul cu cărți și scot unul dintre titlurile mele preferate. *The Object of My Affection* de Stephen McCauley. O carte mai veche, însă o lectură extraordinară, care a fost ecranizată într-un film distractiv. Josh jură că a citit toate cărțile din bibliotecă, dar în ultima vreme am observat că,

ori de câte ori îl întreb despre una dintre ele, găsește el o modalitate de a schimba subiectul.

— Iubitule, ai citit-o pe asta?

Întorc coperta cărții spre el. Josh joacă pentru echipa Red Sox, și când ne-am cunoscut, eu am sperat că el ar putea fi Alesul. Avea stofă de soț, cineva care să merite cele șase luni pe care le-am petrecut zburând între LA și Boston pentru a-l cunoaște mai bine.

— Ah, da, îmi place la nebunie cartea aia. Este una dintre cele mai bune cărți scrise vreodată.

Josh se ridică și mi se alătură la raft, înfășurându-și un braț în jurul taliei mele și trăgându-mă mai aproape de el.

— Tocmai am recitit-o, și nu pot trece peste răsturnarea de situație de la final. Ție cum ți s-a părut?

Mă întorc spre el, ținând încă în mână cartea, și îl privesc cu atenție, așteptând un răspuns.

Josh mă trage spre el și mă sărută adânc, iar cu o mână ia cartea și o așază nepăsător înapoi pe etajeră. Nu o pune la locul ei, ci o aruncă peste celelalte cărți. Apoi, îmi cuprinde maxilarul cu mâna lui liberă – lucru pe care știe că îl urăsc. Mai că simt cum mi se formează coșuri în locul unde îmi atinge fața cu degetele. Mă îndepărtez ușor.

— Iubitule, răsturnarea de situație. Cum ți s-a părut?

— De-a dreptul șocant, îmi șoptește în gură pe măsură ce se lipește înapoi de mine. Cea mai bună parte a cărții.

— Deci tu chiar ai fost surprins când l-au luat pe acela ostatic?

— Bineînțeles. Grozav final.

Cealaltă mână a lui coboară tot mai jos. Mă trag brusc înapoi. Știam eu!

— Josh, este o comedie romantică, nu există ostatici. Ai fi știut asta dacă citeși cartea.

Mă holbez la el.

— Măcar ai citit vreuna dintre cărțile astea? De fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine despre ele, găsești tu o scuză să schimbi subiectul sau pur și simplu mă săruți!

Îmi încrucșez brațele peste piept, ca să subliniez că de data asta chiar am nevoie de un răspuns. El oftează și cercetează rafturile, căutând probabil o carte al cărei film l-a văzut.

— Josh, doar spune-mi adevărul.

Peretele din mijlocul sufrageriei sale cuprinde o bibliotecă din podea până în tavan, ticsită cu unele dintre cărțile mele preferate. Când am intrat pentru prima oară în apartament, în timpul unei petreceri de Anul Nou, am observat această structură incredibilă, plină cu cărți, și am știut că trebuia neapărat să-l cunosc pe proprietar. După ce mă despărțisem de un actor care nici măcar nu-și citea în întregime propriile scenarii, eram pregătită să ies cu cineva care să-mi împărtășească pasiunea pentru citit. Am crezut că aș putea vorbi cu el despre cărțile pe care le devoram, poate chiar și despre ideile pentru propriile mele povești, pe care le născocesc noaptea.

M-am înșelat.

Îl văd cum cedează și cum își schimbă strategia.

— Iubito, îmi pare rău că te-am mințit.

Mă ia de mână și mă conduce spre canapea.

— Ai fost atât de entuziasmată că amândurora ne plac aceleași lucruri și m-am gândit că n-ar fi neapărat o minciună să spun că am citit o mare parte dintre ele, pentru că aveam de gând să le citesc și să te cuceresc.

— Și... le-ai citit?

Poate reușesc cumva să trec peste asta. Îi strâng palma aspră în mâna mea manichiurată. Manichiura cu gel la fiecare două săptămâni îmi distruge unghiile, dar arată impecabil odată ce sunt gata și, conform agentului meu, asta e tot ce contează.

— Nu chiar. În ultima perioadă, am fost foarte ocupat cu antrenamentele.

Josh își privește cu nostalgie sala de sport de acasă, de parcă acolo și-ar dori să fie acum, ridicând greutăți la bancă a treia oară pe ziua de azi, în loc să vorbească cu mine.

— Ai citit măcar o carte?

Josh tresare la auzul întrebării, dar eu perseverez. Trebuie să aflu un singur detaliu salvator aici, apoi poate voi putea să trec peste faptul că a mințit. Relația noastră are nevoie de asta pentru a supraviețui.

— Asta e lista ta cu cărți de citit?

— Ei bine, în realitate, cărțile astea au fost cumpărate de către designerul meu de interior, pentru petrecerea la care ne-am întâlnit noi doi. Mama a venit în vizită și mi-a atras atenția că biblioteca arăta... Ei bine, ea a folosit cuvântul „superficial”, însă în cazul ăsta, „ciudat” este mai potrivit, arăta ciudat doar cu trofeele mele pe rafturi. De fapt, aveam de gând să le reciclez după petrecere, pentru că voiam să-mi pun lucrurile la loc pe raft, dar cărțile au dus la întâlnirea cu tine, deci clar merită să le păstrez.

La final zâmbește, ca și când ar fi spus ceva romantic și nu că urma să trimită la moarte sigură niște cărți care probabil valorau vreo șase mii de dolari.

— Să le reciclezi?

Abia mă pot abține să nu-mi ridic vocea.

— Sunt vreo 400 de cărți cartonate aici. Ai putea măcar să le donezi.

— Cine și-ar dori atâtea cărți?

Josh arată de-a dreptul derutat. N-a auzit niciodată de o bibliotecă?

Gata, până aici.

— Josh, eu nu pot așa.

El își deschide gura în semn de protest.

— Emerson, nu înțeleg, pledează Josh.

Își trece o palmă bătătorită prin părul creț.

— Iubito, hai să discutăm despre asta. Putem să mergem într-o vacanță. Mergem în Cabo, ne relaxăm, vorbim. O să cumpăr alte cărți în valoare de încă șase mii de dolari, pe care să le poți dona.

Se încruntă sceptic când spune asta, dar apoi îmi cuprinde mâna cu a lui.

— Mie îmi e clar. Tu ești aleasa mea. E o nimica toată, împreună putem trece peste asta.

Îmi desprind ușor mâna din strânsoarea lui.

— Josh, nu cred că suntem îndrăgostiți unul de celălalt. Nu cu adevărat și cu siguranță nu pentru totdeauna. Îmi pare foarte rău, dar o să-ți găsești jumătatea.

Sunt gata de plecare în mai puțin de un minut. Mereu am o geantă pregătită, astfel încât să pot pleca la o ședință foto în orice moment. Mă opresc pentru a-mi lua rămas-bun tocmai când Josh se îndepărtează și sparge o gaură în perete cu pumnul, dărâmand pe jos mai multe fotografii înrămate. Sunt sigură că asistenta lui se va ocupa de asta până mâine-seară. Și sunt sigură că eu fac ceea ce trebuie. Valiza alunecă în spatele meu, liniștea roților sale armonizând cu rușinea pe care o port, și închid delicat ușa, dând la o parte o fotografie înrămată, acum făcută bucați, în care pozam împreună la campionatul de baseball World Series. Sunt sigură că este una dintre numeroasele fotografii pe care revista *People* le va folosi mâine în inevitabila lor actualizare a istoricului relațiilor mele. Văd deja titlul de pe prima pagină: *O scurtă recapitulare asupra întregului istoric amoros al supermodelului și cuceritoarei de inimi Emerson.*

Poate e adevărat că orice fel de publicitate e bună, dar aş vrea măcar o dată să-mi pot păstra eşecurile doar pentru mine. Să pot ieşi nemachiata din casă, fără să se publice în mai puţin de o oră articole care anunţă că trec printr-o cădere nervoasă. Am uitat cum e să fii naturală. Trebuie să fiu atentă la fiecare bucăţică din mine pe care o prezint lumii, pentru că, odată ce se află acolo, nu mai corespunde cu eul meu autentic, ci face parte din imaginea mea publică. Ştiu că nū ar trebui să mă plâng de aspectele negative ale industriei. Industria aceasta şi felul în care arăt mi-au adus faimă, iar faima mi-a oferit stabilitate. Un lucru după care am tânjit încă din copilărie. Aşadar, o accept şi cu bunele, şi cu relele ei.

***

Imediat cum mă prăbuşesc pe patul de hotel, îmi şi schimb postura corpului. Ador să-mi încovoi umerii când sunt singură în camera mea de hotel, odată ce nu mai simt greutatea ochilor lumii asupra mea. N-am mai stat cocoşată de faţă cu cineva de zece ani, de când am devenit Emerson cea fără nume de familie şi Emerson a devenit un nume celebru. Cariera mea este totul pentru mine, dar să arăt mereu perfect nu încetează niciodată să mă epuizeze. Toţi foştii mei mi-au îndrăgit „postura de balerină”, la fel ca agenţii şi clienţii mei, dar asta înseamnă că nu mă pot relaxa niciodată, nu cu adevărat. Ceea ce este în regulă. *Este perfect în regulă.* Sau cel puţin asta îmi spun.

Mă cocoşez asupra telefonului şi dau *scroll* la nesfârşit pe reţelele sociale, fluxul constant de imagini cu alte fotomodele şi celebritaţi zburându-mi rapid pe ecran. Nu mai tresar când îmi văd faţa într-o reclamă. Însă după câteva minute – sau poate chiar o oră, e greu de estimat, odată ce sunt absorbită în vortexul monoton al Instagramului – când să dau încă un *scroll*, dintr-odată mă blochez şi mă holbez la notificarea care mi-a apărut pe ecran.

Reminder: dacă până la 28 de ani încă nu eşti măritată, asta înseamnă că îl iei de soţ pe Theo! AMR o săptămână ;)

Theo.

Mi se pune un nod în stomac. Nu-mi vine să cred că am uitat complet de acest pact.

Nu am mai vorbit cu Theo de zece ani. Doar numele lui îmi stârneşte diferite emoţii ce vor să iasă la suprafaţă. Regret, dor, ruşine. El a fost prima mea dragoste, poate chiar şi ultima. Pot avea impresia că sunt îndrăgostită lulea de cineva şi apoi, după ce-mi amintesc doar pentru o clipă tot ce a fost între mine şi Theo, încep să mă îndoiesc că ar putea exista cu adevărat altcineva în afară de el. Încă din liceu, am căutat pe cineva care să-mi trezească aceeaşi intensitate a emoţiilor ca Theo. Conexiunea dintre noi, cum îmi ştia gândurile înainte să le exprim, felul în care mă privea *pe mine*, şi nu aceste bucăţele din mine care sunt promovate întregii lumi. În ochii lui eu eram Emerson Grey.

Chiar şi în ultimul an de liceu, odată ce am avut campanii mai mari la activ, şi şuşotelile care circulau despre mine pe holul şcolii încetaseră să mai fie negative, lui Theo îi păsa doar dacă asta mă făcea cu adevărat fericită. În timp ce mama aproba orbeşte orice campanie propusă de agentul meu, Theo a fost cel care şi-a dat seama că eram dezamăgită să ratez sărbătoarea de Halloween din Salem din cauză că trebuia să fac o campanie pentru Urban Outfitters. A intuit ce am vrut să spun eu, de fapt, şi s-a oferit să pretindă că e tatăl meu şi să-l sune pe agent pentru a-l convinge că aveam gripă. Apoi am petrecut o săptămână minunată lucrând la nişte costume de schelet identice şi deloc cool. Mult mai distractiv decât o şedinţă foto într-un studio neaerisit.

Acest *reminder* trebuie să fi fost stocat în Cloud – am schimbat telefoanele de un milion de ori, dar ID-ul Apple a rămas mereu acelaşi. Uitasem complet de pactul nostru.

Mă întind pe spate în pat și îmi strâng telefonul la piept. Am încheiat acest pact în liceu, pe vremea când credeam că la 28 de ani ești deja bătrân și că zece ani de la absolvire sunt o eternitate. Amândoi am făcut mare tam-tam când am setat *reminderul* – mai întâi avea să se declanșeze de ziua lui Theo, apoi din nou, de ziua mea, o săptămână mai târziu. Am glumit că vom avea la dispoziție o săptămână ca să planificăm o nuntă improvizată. Mi s-a părut atât de romantic, la fel ca la finalul unei comedii romantice când, *desigur*, personajele sfârșesc prin a fi împreună, iar prietenii și familiile lor i-au susținut în secret încă de la început.

Mă holbez la *reminder*. Este primul *reminder*, ceea ce înseamnă că astăzi este ziua de naștere a lui Theo. Am uitat de ziua lui de naștere. În liceu, ar fi fost de neconceput să uit ziua lui de naștere, să nu fi fost eu aceea cu care își petrecea această zi. Însă nu mai suntem aceeași oameni, ne despart kilometri și ani întregi. Nu am mai vorbit de zece ani. Gravitatea situației mă apasă. Nu așa mi-am imaginat că va decurge viața mea.

Dacă declanșarea acestui *reminder* nu este un semn din partea universului că a venit timpul să repar cel mai mare regret al meu, atunci nu știu ce este.

Am urmărit cu mult interes cariera lui Theo de pe contul meu fals. Mă uit la fiecare story, dar am grijă să nu dau niciodată like la toate postările și examinez cu atenție toate fotografiile în care e etichetat. Știu că lucrează ca fotograf, însă rareori etichetează brandurile cu care colaborează. Îi văd mai degrabă nepoatele și nepoții decât pe el. Dar acum mă uit pe profilul lui, dau click pe cea mai recentă postare și sunt de-a dreptul disperată să aflu mai multe informații.

În general nu prea mă interesează fotografia, dar pozele lui sunt incredibile. Nu a etichetat brandul, dar imaginile astea sunt superbe, mult mai artistice decât ce vedem de obicei la marile magazine de retail. Nu numai că hainele astea

ieftine arată grozav și că el a integrat totul în fotografie, de la ghirlande luminoase până la radiator, care sunt sigură că sunt și ele de vânzare, dar și modelele par să fie surprinse în cele mai reale și frumoase momente ale lor. El este singurul fotograf pe care l-am văzut să facă o treabă atât de bună.

Fac un *screenshot* paginii și îi trimit imaginea asistentei mele, Natalie.

Află imediat pentru cine lucrează!!! Care-i următorul lui job?

Îi ia doar șapte minute să-mi răspundă, timp în care am găsit o fotografie etichetată de acum trei ani și *stalkuiesc* la greu pagina Anthem, fiind sigură în proporție de 99% că am găsit răspunsul. Natalie îmi confirmă.

Theo Carson lucrează, de obicei, cu Anthem. Vor fotografia colecția de vară peste două zile.

Două zile. Mă ridic și-mi sun agentul.

— Emerson? E totul în regulă?

Mirarea din vocea lui mă face să mă crispez. Eu nu sun niciodată, fiindcă am fost mereu hotărâtă să fiu una dintre fetele *ușoare* ale lui Matt. Cineva ușor de angajat, cu care e ușor de lucrat, fără să-l împovărez cu probleme mele personale, așa cum greșesc unele fete. Șiu că sentimentele nu te ajută să ajungi în top. Iar acesta a fost singurul meu obiectiv.

Îmi pot imagina ce scenarii îi trec prin cap. Să fi fost o tunsoare proastă? Vreo exfoliere chimică prea agresivă, care m-ar împiedica să lucrez timp de o săptămână? Intoxicație alimentară? A treia variantă n-ar fi chiar atât de gravă.

— Bună! Îmi cer scuze că te-am sunat.

Mă blochez, fiind neobișnuită să-i cer ceva. Mă răsucesc pe burtă și de emoții încep să mă joc cu o șuviță de păr. Am firele fragile din cauza șuvițelor vopsite la insistența echipei mele, care crede că fix de asta are nevoie părul meu deja blond, pentru a mă transforma în exemplul perfect de fată

americană. E cazul să mă duc la un tratament de rehidratare.

— Ce s-a întâmplat? Emerson?

— Scuze, scuze, nu s-a întâmplat nimic, bâigui eu. Aăă, de fapt, mă întrebam dacă ai putea să mă propui pentru un contract cu un brand anume. E puțin diferit față de campaniile pe care le fac de obicei.

— Ce brand?

Vocea îi sună plină de îngrijorare.

Eu sunt fotomodel pentru branduri de lux, sunt chiar una dintre cele mai bune cu care lucrează el. Mereu închei contracte în care eu sunt imaginea companiilor pentru Chanel, Gucci, Valentino, Prada. În urmă cu șapte ani, la insistența lui am și încetat din a mai poza pentru magazinele online cu haine de lux, fiindcă el spunea că acestea îmi devalorizează portofoliul, și acum mă limitez la prezentările de modă de la Fashion Week.

— Anthem? Ei se adresează mai degrabă pieței mass market și sunt conștientă că nu se încadrează în ce fac eu de obicei. Doar că îmi doresc mult să lucrez cu echipa lor și ei au creat niște reclame grozave.

Îmi țin răsuflarea. Am exagerat când am descris brandul Anthem ca fiind mass market. În realitate, Anthem este un monolit asemănător magazinelor Target sau Macy's, care scoate câteva colecții de îmbrăcăminte pe an și nu e câtuși de puțin un brand de produse vestimentare. Însă tot ce am spus despre munca lui Theo pentru Anthem este adevărat. Campania era minunată, mai artistică decât ar fi meritat, plină de portrete și artă narativă. A îmbunătățit imaginea Anthem și a transformat magazinul într-un loc unde oricine, de la mine până la mama, și-ar dori să cumpere ceva.

La celălalt capăt al firului, dezgustul lui Matt este evident.

— Anthem? Nu are niciun sens. Chiar dacă ai fi imaginea brandului, asta tot îți va distruge cariera.

— Nu-mi pasă.

— De ce să nu-i sun pe cei de la Walmart? Sau pe cei de la Costco? N-o să închei contractul ăsta.

E clar că Matt crede că am luat-o razna.

— Matt, te rog să nu uiți că, teoretic, tu lucrezi pentru mine. Și sunt destul de sigură că reclama de anul trecut pentru AMEX, a cărei imagine am fost eu, a fost suficientă pentru ca tu să te poți pensiona oricând.

Îmi țin răsuflarea. Niciodată nu fusesem atât de agresivă cu el în toată perioada în care am lucrat împreună. Nu e un om simpatic, dar e un agent priceput și a fost alături de mine încă de la început. Nu-i pot contesta performanța. Și știi că m-a ținut departe de fotografii despre care șușotesc modelele în culise și m-a ferit de campanii care mi-ar putea distruge reputația, și asta e cu mult peste ce ar face majoritatea agenților când sunt puși în fața unei sume uriașe de bani. Însă eu am nevoie de asta.

— Emerson. Nu pot să consemnez așa ceva. Mă pune și pe mine într-o lumină proastă.

— Atunci eu însămi voi organiza totul. Sau o pun pe Natalie să o facă și o las pe ea să încaseze comisionul tău de 20%.

— N-ai face asta.

Cuvintele lui sunt tăioase. L-a enervat ideea că asistenta mea în vârstă de 20 de ani i-ar putea lua comisionul.

— De ce îți pasă de asta? Tu niciodată nu îți dai părerea când vine vorba despre contractele tale.

— Trebuie să lucrez cu Theo Carson. E un prieten vechi de-al meu.

Urmează o pauză tensionată. Nu pot să o umplu, dar îi pot auzi roțițele din creier învârtindu-se.

— Să nu-mi spui că te-ai despărțit de Josh, rostește el în cele din urmă. Toate fotografiile cu voi doi împreună devin

mereu virale. Lui trebuie să-i mulțumești pentru reclama aia de la Nike.

— Da, am făcut-o. Deci, care-i răspunsul tău? O să-mi obții contractul cu Anthem?

Matt oftează din greu.

— Emerson, te rog eu. E o mișcare proastă. În plus, există totuși și o parte bună a faptului că te-ai despărțit de Josh. Acum poți semna contractul cu Harry Butler.

— Știi că nu vreau să fac asta.

Harry a fost prima persoană cu care am ieșit după ce m-am mutat la LA, pe vremea când mă prefăceam că trecusem peste situația cu Theo. Totul a început ca o relație falsă, pentru publicitate, aveam contract și toate cele, pentru că eu devenisem peste noapte cel mai bine cotat fotomodel, iar cariera lui muzicală era în plină ascensiune. Însă noi chiar ne-am simțit bine împreună, așa că am încercat să continuăm relația și după încheierea contractului. N-a durat mult, dar Harry încă îmi este un prieten apropiat. Un prieten și nimic mai mult. Iar Harry a tot insistat să încheiem din nou un alt contract pe un an, din moment ce întreaga planetă o ia razna numai la vederea unei singure fotografii cu noi doi împreună. Ar aduce un mare beneficiu carierelor noastre, nu pot să neg asta, iar eu țin la el. Însă îmi doresc o iubire adevărată.

— Asta-i un moment crucial pentru tine. Una e să fii cel mai cunoscut fotomodel din lume la tinerețe și alta e să continui să te bucuri de faimă și la 30 de ani! Pentru asta ai nevoie de Harry. Ai nevoie de fanii lui și de faima de care vă bucurați atunci când sunteți împreună. Tu nu-ți dorești să rămâi în istorie ca un supermodel veritabil?

— Bineînțeles că îmi doresc asta. Dar trebuie să-l văd pe Theo. Și ca să petrec timp cu el, am nevoie de un contract cu Anthem pe o săptămână întreagă.

Știu că mă aflu într-un moment de răscruce pentru cariera mea. Și în viața personală deopotrivă, fiindcă se pare că nu reușesc nicicum să găsesc acel lucru care să mă facă cu adevărat fericită. Dar ultima dată când m-am simțit autentică a fost pe vremea când eram cu Theo, așa că acesta este singurul loc de unde cred că ar trebui să încep.

Matt mârâie de-a dreptul.

— Facem un compromis. Ai o săptămână la dispoziție pentru ședința asta foto ridicolă cu Theo. Și dacă în săptămâna asta nu rezolvi nimic, atunci vei încheia un contract pe un an cu Harry. Și după nouă luni vei fi de acord și cu logodna.

Respir adânc și mă gândesc. Voi fi devastată dacă nu-mi ies lucrurile cu Theo. Iar prin încheierea contractului cu Anthem, mi-aș fi riscat cariera pentru nimic. Poate că n-ar fi cel mai rău lucru din lume să mă concentrez pe carieră timp de un an. Pentru că, de fapt, asta implică acest contract. Va fi un an plin cu apariții publice, teatură mediatică și ședințe foto pentru cât mai multe campanii posibile.

— În regulă. Dar fără logodnă.

— Știi bine că echipa lui își dorește o logodnă ca parte din înțelegere. O poți anula oricând.

— Haide, Matt. Harry va accepta și fără logodnă.

— El e cel care insistă cu logodna. Poate chiar își dorește asta.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu-și dorește asta. El vrea doar să cucerească întreaga lume și știe că o logodnă dintre noi doi ar fi intens mediatizată, și asta i-ar aduce beneficii. L-ar ajuta în mod exponențial.

Ceea ce este adevărat. Deși a început ca solist, Harry este acum și actor, și model, și lucrează la o linie vestimentară. Relația noastră falsă a fost o rampă de lansare pentru el.

— Așa că lasă-te purtată de val. Oferă-le oamenilor ceea ce îți doresc, pentru că logodna voastră ar deveni știrea secolului. Fă asta și profită de rezultate. Dacă accepți, imediat după convorbirea asta îi și pun pe fir pe cei de la Anthem. Dacă nu-ți iese cu tipul ăsta până la sfârșitul ședinței foto, vei încheia un contract complet cu Harry.

Simt cum Matt își ține răsufarea.

— În regulă, accept eu în cele din urmă.

Ședința foto începe în doar câteva zile, nu mai pot să tot negociez. Am o săptămână la dispoziție să-mi repar relația cu Theo, să-mi dau seama cum aș vrea să arate următoarea etapă a vieții mele și poate să-mi și recapăt autenticitatea și pasiunea pe care le-am simțit cândva.

— Perfect, o să mă ocup de asta! Și dacă îți vine mintea la cap după o zi sau două acolo, sună-mă și pun în aplicare clauza care te scapă de orice obligații pe care am strecurat-o în contract. După două zile va fi mai complicat, dar când va fi să termini cu prostiile, voi face tot posibilul să te scot de acolo.

Știu că are dreptate în privința celor de la Anthem. E o mișcare proastă. Dar pentru prima dată simt că nu mă mai cuprinde anxietatea. Acea presiune de a fi și de a rămâne în top. Voi avea șansa să lucrez cu Theo, să îl văd pe Theo. Sunt calmă. El este singura persoană care m-a făcut mereu să simt că totul va fi bine, chiar și atunci când nu există nicio dovadă pentru asta. Din adolescență am investit totul în cariera mea, ca să nu mă trezesc într-o zi că am avut parte doar de cele 15 minute de faimă și că am rămas fără nimic. Încă mă surprinde că am ajuns să am atât de mult succes. În liceu, nu am fost suficient de populară ca să ies în evidență, nici suficient de interesantă ca propriii părinți să mă iubească, dar echipa mea a reușit cumva să convingă întreaga lume că eu merit, iar asta e tot ce am. Acum trebuie să-mi pun viața

personală pe primul loc, fiindcă asta ar putea fi ultima mea șansă de a rezolva lucrurile cu Theo.

Aceasta poate fi ultima mea șansă la o dragoste adevărată.